

Arrest

nr. 96 580 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2013 bij faxpost heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien het afzonderlijke verzoekschrift dat X op 31 januari 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen te vorderen : "*condamner l'Etat Belge faire revenir à ses frais le requérant en Belgique et à lui délivrer un visa lui permettant de rejoindre le territoire, dans les 48 heures de l'arrêt à intervenir et ce sous peine d'une astreinte de 1000 € par jour de retard et par infraction*".

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op het arrest nr. 96 504 van 1 februari 2013 waarbij de zaak betreffende de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen naar de algemene rol wordt verwezen.

Gezien de nota met opmerkingen inzake de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013 waarbij de terechtzitting betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bepaald wordt op 1 februari 2013 om 11u00.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2013 waarbij de terechtzitting betreffende de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bepaald wordt op 1 februari 2013 om 18u00.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die *loco* advocaat D. ANDRIEN op de terechtzittingen van 1 februari 2013 om 11u00 alsook om 18u00 verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij ter terechtzitting van 1 februari 2013 om 11u00 en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij ter terechtzitting van 1 februari 2013 om 18u00.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 22 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 januari 2013. Op diezelfde datum wordt een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt echter niet aan de verzoeker ter kennis gebracht.

Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing "*ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée et maintient en vue d'éloignement (annexe 13septies)*", aan de verzoeker op diezelfde dag ter kennis gebracht.

De verzoeker dient op 29 januari 2013 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing in van de tenuitvoerlegging van de beslissing dd. 8 maart 2011 houdende de ongegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*septies*) van 24 januari 2013.

Op 30 januari 2013 wordt de beslissing dd. 8 maart 2011 houdende de ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, alsook het bijbehorende bevel om het grondgebied te verlaten, ingetrokken.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 29 januari 2013 wordt bij 's Raads arrest nr. 96 488 van 30 januari 2013 verworpen.

Op 30 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wederom ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing.

Op 31 januari 2013, om 11u40, wordt de verzoeker gerepatrieerd.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1 De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, *vzw L'Erablière/België*, § 35).

2.2.2 De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De verzoeker betoogt dat de vordering werd ingesteld binnen de termijn van vijf dagen, zodat hij blijk heeft gegeven van de nodige diligentie. Volgens de verzoeker is het gevaar op uitwijzing imminent nu hij wordt vastgehouden in het gesloten centrum met het oog op zijn verwijdering derwijze dat de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om het nadeel dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing berokkent, te weren.

Het is onduidelijk waarom een gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing *in casu* te laat zou komen. De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

De verzoeker wordt *in casu* gerepatrieerd in uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*septies*) van 24 januari 2013, hetgeen een onderscheiden beslissing vormt met afzonderlijke feitelijke en juridische grondslagen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker op 31 januari 2013, om 11u40 werd gerepatrieerd. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zonder verzet is vertrokken. Aldus bevond de verzoeker zich op het ogenblik van het instellen van de onderhavige vordering, bij faxbericht van 31 januari 2013

ingekomen om 16u17 (niet ondertekend verzoekschrift) en om 16u51 (identiek, ondertekend verzoekschrift) niet meer in een gesloten centrum, zoals verkeerdelijk aangegeven.

In casu is er, gelet op de repatriëring van de verzoeker, dan ook geen noodzaak om de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te doen. Een gewone vordering tot schorsing volstaat.

De Raad oordeelt bijgevolg dat de voorwaarde van het uiterst dringend karakter voorzien in artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet is vervuld.

2.3 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.3.2 De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker betoogt *in casu* als volgt:

“En soi, le fait que la partie adverse n'ait pas examiné valablement la demande de régularisation constitue pour le requérant un préjudice grave difficilement réparable puisqu'elle ne le fera plus une fois celui-ci éloigné du territoire (Conseil d'Etat, arrêt n° 170.720 du 3 mai 2007, Agbo ; CCE, arrêt n° 39705 du 3 mars 2010, Bayaraa).

Constitue un préjudice grave le fait pour un étranger qui a une vie privée en Belgique, vie privée que la partie adverse ne remet pas en cause, de devoir l'interrompre pour un temps indéterminé pour retourner dans son pays afin d'y solliciter une autorisation de séjour qu'il n'est pas certain d'obtenir (Conseil d'Etat, arrêt n° 130.201 du 8 avril 2004, Mongongu).

L'ordre de quitter entrepris risque de priver le requérant d'un examen sérieux de sa demande de régularisation de séjour, laquelle est étayée par des pièces et fondée essentiellement sur un ancrage local durable en Belgique, et donc d'affecter sa vie privée (arrêt n° 67.197 du 23 septembre 2011, Ademov).”

De verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dat zijn verwijdering de tenuitvoerlegging van de beslissing van 24 januari 2013 (bijlage 13septies) betreft, hetgeen een beslissing is met een geheel andere finaliteit en waaraan onderscheiden juridische en feitelijke elementen ten grondslag liggen.

De verzoeker stelt overigens uitdrukkelijk *“ L'ordre de quitter entrepris risque de priver le requérant d'un examen sérieux de sa demande de régularisation de séjour (...).”*

Het door de verzoeker aangevoerde nadeel vertoont geen rechtstreeks oorzakelijk verband met de thans bestreden beslissing, die slechts inhoudt dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen, doch waarbij geenszins enig bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Waar de verzoeker stelt dat de verweerder zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet afdoende heeft onderzocht en dat deze dit ook niet meer zal doen eens hij van het grondgebied verwijderd wordt, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet aantoont in welke mate een beroep tot nietigverklaring tegen de jegens hem op 30 januari 2013 genomen beslissing houdende ongegrondheid van de regularisatieaanvraag hem het passend herstel niet kan bieden. Dit nadeel is al te hypothetisch en bovendien ligt het feit of dit nadeel daadwerkelijk verwezenlijkt wordt in handen van de verzoeker zelf, nu hij de genoemde beslissing nog tijdig met een annulatieberoep kan bestrijden en hij zich ter terechtzitting kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat.

Het door de verzoeker aangevoerde nadeel vloeit niet rechtstreeks voort uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Een schorsing van de bestreden beslissing kan het aangevoerde nadeel niet voorkomen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat ook de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorzien in artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet is vervuld.

2.4 Er is niet voldaan aan twee van de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

Voorlopige maatregelen kunnen worden toegestaan in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, en dit wanneer de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging daartoe niet zou volstaan (RvS 26 mei 2011, nr. 213.516).

De verwerping van de vordering tot schorsing impliceert de verwerping van de hieraan accessoire vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

Geen enkele wettelijke bepaling voorziet overigens dat de Raad de Belgische staat kan verplichten tot het nemen van een welbepaalde beslissing, zeker nu niet blijkt dat de verzoeker daadwerkelijk een visum heeft aangevraagd, noch dat hij kan overgaan tot het opleggen van een dwangsom.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizenddertien door:

Mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

C. DE GROOTE